

Ölümsüzlük Üzerine

– MESUT ÇİFTÇİ · 23 Ağustos 2010

"Yağmurlu bir Pazar günü öğleden sonra ne yapacaklarını bilmeyen milyonlar, bir de ölümsüzlük isterler."

Suzan ERTZ

Suzan ERTZ'e katılmamak bence mümkün görünmüyor. İnsan ihtiyaçlarının sonsuz olduğu hakkında daha önce yazılar yazmıştım. Kendimi tekrarlamak istemiyorum. Mesele ne olduğumuzla, ne olduğumuzu zannettiğimiz meselesinde çözümleniyor sanırım. Aslında yukarıdaki cümleden yola çıkılarak farklı yerlere de varılabilir. Yani; "Bize verilen kısacık hayatta bile vakit öldürmekten bahsederken sonsuz yaşamı düşlemekte ne oluyor?" gibi. Ama ben konuyu bu yönüyle ele almak istemiyorum.

Her insan olduğundan farklı birisi olduğuna inanır. Bunun başlıca mimarı ise kuşkusuz insanın egosudur. Bu inançlar ise elbette insandan insana değişik biçimlerde şekil alır. Kimisi olduğundan daha iyi bir insan olduğunu düşünürken, kimisi olduğundan daha kötü bir insan olduğuna inanır. İlkine inanların sayısı ikincisine inananlardan fazla olsa da bu düşüncenin ikisi de elbette ki insan için zararlı düşüncelerdir. Bunlardan ilki üzerinde durmak istiyorum. Bu trajikomik hisse örnek vermek gerekirse; her insan kendinin gizli bir yeteneğinin olduğuna inanır. Bu gizli yetenekleri ya üzerinde çalışmadıkları için gelişmemiştir, ya diğer insanlar keşfetmedikleri için, ya kendileri istemedikleri için ya da yaşam kendilerine izin vermedikleri için. Bu gizli yeteneğinin varlığına inanmayan insanla ben şimdiye kadar karşılaşmadım. Bu durum aslında bir ego parlatmasıdır diyebilirim. Söyler misiniz bana hangimiz televizyon radyo, gazete ya da radyodaki herhangi bir ünlüyü görüp kendi kendimize; "Yahu fırsatım olsa ben Onun yaptığı işi Ondan daha iyi yaparım." Diye hayıflanmadık? Şimdi bile tenezzül edip bu yazıyı okuyanlar arasında; "Ben bu yazıyı senden daha iyi yazardım arkadaşım." Diyenleriniz vardır. Bundan nasıl bu kadar emin olduğuma gelince, bende bir insanım. Burada anlattıklarım birçok yazarın bahsettiği gibi diğerlerinin hikâyesi değildir. Aksine ben kendimden yola çıkarak yazıyorum diyebilirim. O halde bu şekilde düşünen hepimiz aynı yanılmanın içerisindeyiz. Elbette ki televizyondaki, radyodaki, gazetede ki ya da radyodaki ünlüden daha iyi yapamazsın ünlü kişinin yaptığı o işi. Çünkü eğer yapabileseydin, sen orada o burada olurdu. Kendimizi kandırmayalım lütfen.

Ama insan sık sık kendini kandırır ve insan yaşam enerjisinin büyük bir bölümünü bu kendini kandırma işine ayırır. Aslında bu hayata tutunmanın bir yoludur. Tehlikeli olan kısmı ise sonunda hayal kırıklıkları olmasıdır. Yani o meşhur hikâyeyi bilmeyenimiz yoktur; kurbağa ineğe özenmiş ve şişmiş şişmiş şişmiş. Sonunda ise patlamış. Ya da tavuk kaz gibi büyük yumurtlamaya çalışırken bir yerleri yırtılmış hikâyesi. Her ne kadar olamasak ta gerçekçi olmakta fayda var diye düşünüyorum. Bizde hayvanlar alemindeki

karakterler gibiyiz aslında. Kimimiz aslana benziyoruz kimimiz tilkiye, kimimiz kartala benziyoruz kimimiz leyleğe, kimimiz kediye benziyoruz kimimiz fareye. Velhasıl-ı kelam bazı gerçekleri olduğu gibi kabul etmek ve kendini bilmek en güzeli ve en doğru olanıdır. Ama hemen hemen tüm insanlık bunu beceremeyiz. Çünkü her nedense gözümüzün önündeki gerçeği görmeyiz de uzaklarda ararız gerçeği. Olmadık şeyler isteriz hayattan. Boş vakitlerimizde ne yapacağımızı bile bilmiyorken, hayat bu kısa haliyle bile bize oldukça sıkıcı, boş, anlamsız ve saçma geliyorken bir de ölümsüzlük isteriz hayattan.

Eğer insan ölümsüz olsaydı hayat ne kadar sıkıcı olurdu hiç düşündünüz mü? İnsanlığın en büyük problemi ölümsüzlüğü olurdu. Ne yapacağımızı bilemezdik. Hayat belki de bir sonu olduğu için bu kadar güzel, bilemiyorum. Ama insan ölümsüz olsaydı acaba sonsuzluk içinde ne yapmak isterdi? Öncelikle çalışmazdı sanırım. Yani ölümsüz birisi neden çalışıp çabalasın ki? Bizler en başta yaşamımızı devam ettirmek için çalışmıyor muyuz? Ölümsüz birisi fırsatları kaçırdım diye de üzülmezdi sanırım. Çünkü bir fırsat giderse diğeri gelirdi. Ölümsüz insan eğitim olayını da kafasına takmazdı sanırım. Biz ölümlüler neden ömrümüzün ilk yirmi yılını eğitim öğrenime harcıyoruz sanıyorsunuz? Ölümsüz insan yavaş yavaş sürdürebilirdi eğitim ve öğretim hayatını. Ayrıca ölümsüz insanın ölümlü insan kadar korkuları da olmazdı sanırım. Acaba ölümsüz insanların olduğu bir dünyada savaşlar olur muydu? Savaşların amaçları öldürmek ve yok etmek değil mi? Olmazdı sanırım. Ayrıca ölümsüz insan yemeye, içmeye, oksijene ihtiyaç duymazdı. Aman Allah'ım! Karşılaşılan gerçekle sizde yüzleştiniz mi? İNSAN ÖLÜMSÜZ OLSAYDI İNSAN OLMAZDI!

Bu konu benim başımı döndürdü. Daha fazla yazmak istemiyorum. Zaten konu haddinden fazla çatallaştı.